

Зоркината кукла.

Викна Зорка

На сестра си:

— Куклата е моя!

— Ихъ пъкъ, како,

Ти каква си: —

Тя е моя, моя!

И по здраво

Я притиска

Милка на гърди си,

А пъкъ Зорка

Дърпа, иска —

Пламна, разлюти се!...

Веѣка дърпа,

Гдѣто хвана

Кукличката клета

И отъ кукла

Имъ остана

Споменъ и парчета!

София.

Ст. Братовановъ.

